

A megbocsátás öröme

Mikor még óvodás voltam, egy reggel rosszkedvvel ébredtem, pofátlanul beszéltem, akármiről volt szó. Nagyon mérges voltam mindenre.

Reggeli után az óvodában jól éreztem magam, de mikor anya értem jött, akkor már furán. Délután hazafelé bocsánatot kértem, persze anya megbocsátott, de nem volt még mindig nagy, teljes örömöm.

Éreztem, valami hiányzik, nem voltam teljesen felszabadult. Otthon apától is bocsánatot kértem. Ő felkapott és megpörgetett.

Én olyan, de olyan örömet éreztem! Ez már teljesen teljes volt. Akkor voltam ennyire boldog először. Évekkel később ugyanezt az örömet láttam 4 éves testvéremen.

Egy este zongorázni kezdtem, mire ő piszkálgatott, löködött és leverte a kottát. Anya rászólt és ő elszégyellte magát. Aztán a 6 éves testvéremmel zongoráztam tovább. A 4 éves egyre közelebb merészkedett, látszott, hogy ő is szeretne játszani velünk. Semmi baj, hogy lelökted a kottát, mondtam, s erre megnyugodott és jött játszani.

Ő is nagyon-nagyon boldog volt, mint én.

Ezek kicsike kalandok a megbocsátás öröméről. A megbocsátás nagy dolog annak, aki bocsánatot kér, mert leküzdí a rosszat, amit tesz, és a másik elé helyezi a terhét.

Nagy dolog annak is, aki bocsánatot ad, mert övé a feloldozás és az örömosztás.

A megbocsátás öröm a mindennapokban, de a legnagyobb akkor, amikor a szívünk összes rossz dolgát Istennek adjuk, és ő ad kegyelmet rájuk. Ennél nagyobb öröm nem lehet sem embernek, sem Istennek. Higgyétek el ezt nekem!

Pintér Illangó (9 éves) Vácegresről